

Arrest

nr. 194 399 van 27 oktober 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 13 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 14 april 2008 België is binnengekomen, diende op 14 april 2008 een asielaanvraag in. Op 24 juli 2008 werd verzoeksters zoon geboren te Sint-Truiden.

1.2. Op 9 maart 2009 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 14/04/2008

Overdracht CGVS: 18/04/2008

U werd op 4 februari 2009 gehoord op het Commissariaat-generaal van 9.30 uur tot 12.15 uur in het bijzijn van een tolk die de Arabische taal machtig is. Uw advocate Mr X loco Mr X was aanwezig gedurende het volledige gehoor.

Na een grondige beoordeling van de motieven van uw asielaanvraag beslis ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen."

1.3. Op 9 mei 2011 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Asielaanvraag: 14/04/2008

Overdracht CGVS: 18/04/2008

U werd op 22 maart 2011 gehoord op het Commissariaat-generaal van 9 uur tot 10.05 uur in het bijzijn van een tolk die de Arabische taal machtig is. Uw advocaat Mr X loco Mr X was aanwezig van 9.15 uur tot 10.05 uur.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Soedanees staatsburger van Zaghawa-origine afkomstig van El Fasher. U verklaart getrouwd te zijn met H. A. I. in januari 2007. Voor uw huwelijk werd uw vader door de politie lastiggevalen. Enkele keren per maand kwam de politie thuis langs en deden de agenten huiszoekingen. Uw vader steunde de oppositie. Uw man werd op 29 februari 2008 meegenomen door de Soedanese militairen en u hebt geen nieuws meer van hem. Uw man gaf steun aan de oppositie. Hij werd geslagen, vastgebonden en meegenomen. U werd zelf ook geslagen, maar u werd thuis achtergelaten. U liep hierna naar het huis van uw ouders. Op 10 maart 2008 kwamen de militairen bij uw ouders langs. Uw vader is geslagen en vastgebonden en samen met uw broer A. meegenomen. Drie mannen namen u vast en u werd met een wapen bedreigd. U werd misbruikt en uw moeder vroeg u het huis te verlaten. U ging weg en volgde op de markt een buschauffeur. In het huis van de buschauffeur werd u gewassen. U besloot om niet langer in Soedan te blijven. Op 13 maart 2008 reisde u per bus naar Port Soedan. Vanuit Port Soedan reisde u per boot naar België. U kwam op 14 april 2008 in België aan. Uw zoon W. H. A. I. werd op 24 juli 2008 in België geboren.

Op 14 april 2008 diende u een asielaanvraag in. U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 4 februari 2009. Bij beslissing van 9 maart 2009 meende het Commissariaat-generaal u de status van vluchteling te kunnen toekennen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er na uw erkenning als vluchteling nieuwe elementen in uw asioldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u het statuut van vluchteling heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich onder een valse identiteit aanmeldde bij de Belgische instanties. Zo verklaarde u tijdens uw asielprocedure M. Z. M. I. te zijn, geboren te El Fasher op 29.6.1981 en de Soedanese nationaliteit te hebben. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat u in het bezit was van een diplomatiek paspoort en een aanvraag deed voor een diplomatieke verblijfskaart in België, zij het onder de identiteit van M. M. Z., geboren te Bet op 3.11.1981, van Tsjadische nationaliteit. Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden onder een andere identiteit en nationaliteit.

Daarbij verklaarde u op het Commissariaat-generaal getrouwd te zijn met H. A. I. van Soedanese nationaliteit wat u herhaalde tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dd.22.3.2011 (zie gehoor CGVS, p.2). Het huwelijk werd voltrokken te El Fasher op 20.1.2007. Volgens uw verklaringen is uw man een handelaar. Hij is verdwenen in februari 2008 (zie gehoor CGVS dd.4.2.2009, p.3 en p.4). Volgens de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal meldde u zich bij andere Belgische instanties aan als de (tweede) vrouw van H. F. A., geboren op 31.12.1957 te Berdoba Fada, van Tsjadische nationaliteit. Hij was diplomaat op de Ambassade van Tsjaad te Brussel van 10.2.2005 tot 15.01.2010. Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden over de identiteit en het profiel van uw man, wat nochtans een essentieel element was in uw asielrelaas.

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat u al voor uw asielaanvraag in België was. U verklaart op het Commissariaat-generaal in België te zijn aangekomen op 14 april 2008 en dezelfde dag asiel te hebben gevraagd (zie gehoor CGVS, p.3). Uit de beschikbare informatie blijkt dat u al op 10 oktober 2007 een inlichtingenformulier ondertekende voor het verkrijgen van een identiteitskaart en dat de Ambassade van Tsjaad op 15 oktober 2007 een brief schreef aan Buitenlandse Zaken voor de afgifte van een diplomatieke verblijfskaart. Hieruit blijkt dat u al lange tijd voor april 2008 in België was en u duidelijk geen haast had om asiel te vragen. U hebt op deze manier bewust de Belgische asielinstanties willen misleiden door uw verblijf in België te verzwijgen.

Vanwege deze manifeste fraude kan aan de door u ingeroepen asielmotieven geen geloof meer worden gehecht.

Wanneer u wordt geconfronteerd met bovenstaande informatie, blijft u alles ontkennen en blijft u vasthouden aan uw verklaringen tijdens de asielprocedure (zie gehoor CGVS, p.3). Er werd u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal dd.22.3.2011 de foto van u getoond die bij de beschikbare informatie werd toegevoegd. Hierop verklaart u uitdrukkelijk dat u veel foto's maakte in Soedan voor NGO's en dat uw foto misschien gebruikt werd door een andere persoon (zie gehoor CGVS, p.3). U verklaart M. Z. M. I. te heten en de Soedanese nationaliteit te hebben (zie gehoor CGVS, p.3). U stelt geen banden te hebben met Tsjaad (zie gehoor CGVS, p.4). De fraude is echter manifest en kan niet meer ontkend worden.

Bovenvermelde opmerkingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden en door bedrieglijke verklaringen af te leggen. De vastgestelde fraude is flagrant. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop ik mij baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op zeer ernstige wijze ondermijnd. Bijgevolg kan er in het kader van uw asioldossier niet meer besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad afgewezen (RvV 6 oktober 2011, nr. X). Het tegen het arrest van de Raad ingediende cassatieberoep werd door de Raad van State niet-toelaatbaar verklaard (RvS 28 november 2011, nr. X (c)).

1.4. Op 10 januari 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

1.5. Op 2 februari 2012 werd de asielaanvraag niet in overweging genomen. Het tegen deze beslissing ingediende beroep werd door de Raad verworpen (RvV 13 september 2012, nr. X).

1.6. Op 19 september 2013 diende verzoekster een derde asielaanvraag in.

1.7. Op 31 oktober 2013 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag.

1.8. Op 10 februari 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekend schrijven van 13 februari 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 19/09/2013

Overdracht CGVS: 03/10/2013

U werd in het kader van onderhavige derde asielaanvraag gehoord door het CGVS op 9 december 2014, van 9u20 tot 11u, bijgestaan door een tolk Arabisch. Uw advocaat, meester X, loco meester X en mevr. X van het BCHV, waren hierbij aanwezig gedurende het hele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, van Zaghawa-origine, afkomstig van El Fasher (Darfur).

U kwam, volgens uw verklaringen, op 14 april 2008 in België aan. Uw zoon (W.H.A.I.) werd op 24 juli 2008 in België geboren. Op 14 april 2008 diende u uw eerste asielaanvraag in. Op 9 maart 2009 kende het CGVS u de status van vluchteling toe. Op basis van nieuwe informatie waarover het CGVS beschikte en na u hierover gehoord te hebben, trok het CGVS op 11 mei 2011 uw status van vluchteling in omdat identiteitsfraude werd vastgesteld. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. Uw beroep voor de Raad van State hiertegen werd verworpen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd diende u op 10 januari 2012 een tweede asielaanvraag in. Op 2 februari 2012 nam de DVZ een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 19 september 2013 huidige derde asielaanvraag in.

U baseert uw huidige motieven op dezelfde als in uw eerste en tweede asielaanvraag. U houdt vol (Z.M.I.M.) te heten en Soedanees staatsburger te zijn. U verklaart opnieuw asiel aan te vragen omdat uw vluchtelingenstatus werd ingetrokken. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u volgende documenten voor : een klacht met burgerlijke partijstelling dd. 1/6/2013, een huwelijksakte met vertaling, een document van de dienst Tracing van het Rode Kruis en een document van het BCHV. U verklaarde reeds tijdens uw tweede asielaanvraag uw man in Darfur te hebben teruggevonden. Daarnaast bent u in het bezit van een lidkaart van de vzw Witte Rozen, een organisatie in Oostende. Na uw gehoor op het CGVS werd ook nog een PV van gehoor doorgestuurd en een nieuwe stand van zaken met betrekking tot contacten die het Rode Kruis en u hadden met uw beweerde echtgenoot in Soedan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige derde asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede asielaanvraag reeds hebt uiteengezet. Er dient hierbij te worden benadrukt dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus (fraude), omdat er geen geloof meer gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit el Fasher, Soedan. Er bleek immers dat u in het bezit was van een diplomatiek paspoort en een aanvraag deed voor een diplomatieke verblijfskaart in België, onder de identiteit van (M.M.Z.), geboren te BET. (i.e. Borkou-Ennedi-Tibesti, een regio in Tsjaad) op 3/11/1981, van Tsjadische nationaliteit. Zo trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden onder een andere identiteit en nationaliteit. De beslissing tot intrekking van het CGVS werd door de RVV bevestigd. De Raad besloot : "Verzoeksters aangebrachte foto op een Tsjadisch diplomatiek paspoort is een onomstotelijke aanduiding van haar identiteit en nationaliteit. Verzoeksters verklaringen zoals afgelegd tijdens haar asielprocedure inzake haar identiteit, nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum kunnen niet worden gerijmd met de informatie op het paspoort." Uw beroep voor de Raad van State werd vervolgens verworpen.

Wat betreft uw foto op het Tsjadisch paspoort dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde voor het CGVS zich niet te herinneren dat deze foto werd gemaakt en dat u vele foto's hebt gemaakt voor ONG's (zie gehoor CGVS, dd. 22/3/2011, p. 3). Er dient echter te worden opgemerkt dat het vooreerst een pasfoto betreft, waarvan u zich toch bewust moet geweest zijn dat die werd genomen aangezien u als enige erop staat en duidelijk naar de lens kijkt. Bovendien kan toch van een vrouw, die haar middelbare studies heeft afgewerkt, maar verklaart nooit El Fasher te hebben verlaten (zie gehoor CGVS, dd. 4/2/2009, p.4) en van wie een pasfoto wordt gemaakt waarbij ze haar hoofddoek afneemt, verwacht worden dat ze zich dit herinnert. Immers, u slaagde er wel in zich tot in detail te herinneren hoe andere foto's van u werden gemaakt (zie PV van verhoor, dd. 8/10/2013). U wist zelfs te zeggen dat u voor een bepaalde foto bij een fotograaf in Soedan uw hoofdsjaal moest afnemen omdat dit moest om te reizen buiten Soedan. Dat u zich dan niet herinnert dat er van u een gelijkaardige foto werd gemaakt voor een Tsjadisch paspoort is niet aannemelijk.

In het kader van uw derde asielaanvraag legt u een tussenkomst voor van het BCHV (dd. 16/9/2013) waarin het BCHV onder meer stelt dat er niet kan voorbijgegaan worden aan de uitgebreide en gedetailleerde kennis welke u hebt uiteengezet omtrent uw regio van herkomst, zijnde El Fasher, Soedan. Ook hierover sprak de RVV zich in zijn arrest reeds uit : "Dat verzoekster enige kennis vertoonde omtrent de stad El Fasher in Soedan en werd getest op haar taalkennis vermag evenmin afbreuk te doen aan het voormelde. Te dezen kan worden opgemerkt dat dergelijke kennis door studie kan zijn verworven en dat uit deze kennis hoe dan ook hoogstens kan worden afgeleid dat verzoekster in het verleden in El Fasher heeft verbleven." Bovendien kan worden opgemerkt dat de taal, Zaghawa, die u spreekt, inderdaad getest werd, maar dat het Zaghawa ook veelvuldig in Tsjaad gesproken wordt,

zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt trouwens ook dat de Tsjadische president tot een subclan van de Zaghawa behoort en de presidentiële garde veel Zaghawa bevat en dat veel Zaghawa tot de elite van Tsjaad behoren. Uit het diplomatiek Tsjadisch paspoort blijkt dat u geboren bent in BET., een regio in Tsjaad die grenst aan Darfur, waardoor het niet zo opmerkelijk is dat u als Tsjadische toch op de hoogte bent van enkele Darfurese feiten.

Verder verklaarde u reeds tijdens uw tweede asielaanvraag dat u via de hulp van het Rode Kruis uw man terugvond (zie verklaring DVZ, dd. 2/2/2012, nr. 37). Tijdens het gehoor dd. 22/3/2011 door het CGVS in verband met de nieuwe informatie waarover het CGVS beschikte nadat u eerst was erkend als vluchteling, verklaarde u nog niet te weten waar uw man was, geen informatie over hem te hebben gehad. U verklaarde vervolgens geen enkel contact met Soedan te hebben gehad en dat niemand u kon helpen om contact te leggen met Soedan (zie gehoor CGVS, dd. 22/3/2011, p. 2). Het BCHV vermeldt echter in haar schrijven van 16/9/2013 (zie p.5) dat u reeds in 2010 mocht vernemen dat uw man nog steeds in leven is en zich in een IDP-kamp te El Fasher zou bevinden. U zou zelfs hebben geweten dat hij tussen 2008 en 2010 tweemaal werd gearresteerd. Later bevestigde u dit tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag (zie gehoor CGVS, dd. 9/12/2014, p.6), waar u ook aanhaalde dat u in 2010 reeds een eerste contact had met uw man. Het is onbegrijpelijk dat u dan op 22/3/2011 aan het CGVS verklaarde niets meer over uw man gehoord te hebben. Ter terechtzitting bij de RVV (dd. 22/9/2011) legde u vervolgens een brief neer uitgaande van het Rode Kruis waaruit bleek dat 'H.A.I., geboren in 1965 te Al-Fasher, opgespoord (werd) in het kader van een verzoek tot gezinshereniging met verzoekster, Z.M.I.M.' Merkwaardig genoeg blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat u reeds/pas op 29/6/2011 (zijnde ruim drie jaar na uw aankomst in België maar ook ruim een maand nadat de intrekkingsbeslissing van het CGVS werd genomen) contact opnam met het Rode Kruis en toen, zoals ook blijkt uit de brief van het BCHV, reeds wist dat uw beweerde echtgenoot zich in het Nifasha IDP Kamp bevond. Uit de informatie, verkregen van het Rode Kruis, blijkt zelfs dat u reeds voor 29/6/2011 'slechts zelden' contact kon maken met uw beweerde man (zie mail Rode Kruis dd. 10/1/2014). U vroeg m.a.w. aan het Rode Kruis enkel assistentie bij het herstellen van het contact met iemand, van wie u beweert dat het uw echtgenoot is en bij een eventuele gezinshereniging. Niet het Rode Kruis vond uw beweerde man dus voor u terug, u gaf de gegevens van een man aan het Rode Kruis, waarna het Rode Kruis u met deze man in contact bracht. Dat u nu contact zou hebben met iemand in een IDP kamp in Darfur, een contact dat u zelf zou gelegd hebben, sluit niet uit dat iemand zich uitgeeft als uw echtgenoot om zo uw band met Darfur aan te tonen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, uit uw verklaringen en uit de documenten en het e-mailverkeer dat uw advocaat zelf voorlegt, blijkt bovendien dat u slechts zeer sporadisch spontaan contact onderhoudt met uw beweerde echtgenoot in Darfur. Uit die informatie blijkt immers dat het vooral op initiatief van het Rode Kruis is dat u contact neemt met uw beweerde man. Immers, in februari 2015 is het het Rode Kruis dat uiteindelijk zelf beslist telefonisch contact op te nemen met uw beweerde echtgenoot aan de hand van een telefoonnummer dat zich in hun dossiers bevindt. Er neemt meteen iemand op en hoewel de lijn slecht is 'bevestigd' deze persoon aan het Rode Kruis (H.A.I.), uw echtgenoot te zijn. Ook hier kan opnieuw gewezen worden op het feit dat dit niet aantoonde dat deze man ook werkelijk uw echtgenoot is. Gezien uw incoherente verklaringen hieromtrent (zie ook hierna) kan hier immers geen geloof meer aan worden gehecht. Wat echter nog opmerkelijker is, is dat u verklaarde aan het Rode Kruis dat u sinds september 2013 geen contact meer had gehad met uw beweerde echtgenoot, terwijl het Rode Kruis hier met één telefoontje blijkbaar wel meteen in slaagde. Pas nadat het Rode Kruis dit initiatief had genomen, verklaarde u ook opnieuw telefonisch contact met deze man genomen te hebben.

U legt een huwelijksakte voor waaruit moet blijken dat u wel degelijk gehuwd bent met (H.A.I.). Vooreerst kan worden gewezen op de corruptie die volgens de informatie die werd toegevoegd aan uw dossier, welig tiert in Soedan, waardoor dergelijke documenten gemakkelijk te kopen/vervalslen zijn. In dat opzicht hebben dergelijke documenten zeer weinig bewijswaarde en dienen ze ondersteund te worden door aannemelijke en coherente verklaringen, wat hier niet het geval is. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het merkwaardig is dat uw echtgenoot dit document eerst naar iemand in Frankrijk stuurt en niet meteen naar u. Voor de DVZ verklaart u ook niet te weten waarom dit zo gebeurde en verklaart u niet te weten wat er gebeurd is met de enveloppe waarmee het document werd opgestuurd (vanuit Soedan) (zie verklaring meervoudige aanvraag, dd. 1/10/2013 nr. 17). Voor het CGVS verklaart u echter plots dat u wel weet waarom dit document eerst naar Frankrijk werd gestuurd, met name omdat Khalid nog andere documenten moest ontvangen (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 4) en beweert u zelf de enveloppe te hebben weggegooid omdat u niet wist dat de enveloppe belangrijk zou zijn. Bovendien verklaarde u voor de DVZ niet te weten wat de familienaam van Khaled was (zie verklaring meervoudige aanvraag, dd. 1/10/2013 nr. 17) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat hij Khalid (N.) heet (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 4).

U weet echter niet hoe uw beweerde echtgenoot Khalid kent. Verder weet u ook niet hoe uw man aan deze huwelijksakte kwam in Darfur (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 4-5). U verklaart dat hij het door de oorlog bij iemand had achtergelaten, maar u weet merkwaardig genoeg niet bij wie.

Verder dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde huwelijksakte enkele getuigen vermeldt die op uw huwelijk aanwezig blijken geweest te zijn. Gevraagd wie de getuigen op uw huwelijk waren, verwijst u naar het document, maar slaagt u er niet in de namen van jullie getuigen te geven. U verklaart dat de vrouwen niet het recht hebben te zien wat de mannen doen (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 5), maar dat verhindert u niet om te weten welke de getuigen waren van uw familie op uw eigen huwelijk. Bovendien staan deze vermeld op de huwelijksakte die naar u werd opgestuurd en die u dus te zien kreeg. Dat u niet weet wie de getuigen op uw huwelijk waren, zeker aangezien u zelf verklaarde dat er ook getuigen van uw familie aanwezig waren, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk en relatie met uw beweerde echtgenoot bijkomend aan.

Wat betreft de opmerking in de brief van het BCHV (dd. 16/9/2013, p.7) aangaande het feit dat u ontkent dat het uw handtekening is op het inlichtingenformulier (voor het verkrijgen of het vernieuwen van een identiteitskaart van het Protocol..., dd. 10/10/2007) kan het volgende worden opgemerkt : doorheen uw opeenvolgende asielaanvragen dient te worden vastgesteld dat ook de door u gebruikte handtekeningen (of paraaf) niet identiek zijn in de loop der jaren. Wat wel regelmatig terugkomt is een grote M met een kleinere o erachter (bv. op de door u ondertekende klacht die u neerlegde bij de procureur des konings, op het briefje dat u naar uw beweerde echtgenoot verstuurdde via het Rode Kruis,...), net als op het bewuste inlichtingenformulier. Hieruit kan geconcludeerd worden dat de persoon die het inlichtingenformulier ondertekende bijgevolg op de hoogte was van uw handtekening. U verklaart echter geen banden te hebben met Tsjaad (zie gehoor CGVS, p. 22/3/2011, p.4). Het is echter niet aannemelijk dat men op de Tsjadische ambassade dan toch uw handtekening zou kennen. U legde een klacht neer bij de procureur des konings. Uw advocaat verbond zich ertoe het CGVS op de hoogte te brengen van de stand van zaken in deze klacht maar tot op heden mocht het CGVS hierover nog geen nieuws ontvangen. U legt deze klacht neer als nieuw element in uw derde asielaanvraag, maar een klacht is maar wat het is : een klacht, meer bepaald uw versie van feiten die op geen enkele wijze aangetoond zijn op dit moment. Bij het gegeven dat de heer (H.F.) 'ook' andere documenten (o.a; de paspoorten van zijn kinderen) zou vervalst hebben, kan worden opgemerkt dat een vervalsing van uw paspoort alleen maar interessant kan zijn als het ook voor u bedoeld is. Wanneer men documenten vervalst met de bedoeling personen België binnen te loodsen, kan worden aangenomen dat deze ook op zijn minst de foto bevatten van de persoon die het land moet worden binnengeloodst. Er kan niet ingezien worden hoe en waarom men een foto van een onbekende vrouw op dergelijk vervalst document zou aanbrengen als het document zou dienen om 'de tweede vrouw van een Tsjadisch diplomaat naar België te laten komen', zoals u zelf aanhaalt in uw klacht aan de procureur des konings. Uit de informatie blijkt bovendien dat (H.F.), de man die attaché was op de ambassade van Tsjaad in Brussel en die zijn echtgenote (M.Z.) naar Brussel liet komen, duidelijk in de loop van 2008 in de problemen kwam op de Tsjadische ambassade en met het Belgische protocol, merkwaardig genoeg net in de periode dat u asiel vroeg in België.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofdte geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginselen van behoorlijk bestuur. Tevens beroept zij zich op de schending van artikel 6 van het EVRM.

Verzoekster verwijst naar artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en geeft een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van asielaanvragen.

Verzoekster ontkent de aantijgingen van het Commissariaat-generaal met klem. Zij vestigt de nadruk op de door haar ingediende klacht met burgerlijke partijstelling en haar verklaringen in het kader van het verhoor naar aanleiding van de klacht.

"Het CGVS verwijt verzoekster en haar advocaat dat het CGVS geen nieuws mocht ontvangen over de stand van zaken inzake deze klacht. Het is evenwel zo dat verzoekster en haar advocaat zelf tot op heden nog geen enkel bericht ontvingen inzake de stand van zaken ondanks meerdere malen aandringen. Op 4 februari 2014 zou de zaak zijn overgemaakt van de procureur des Konings te BRUSSEL naar de heer procureur-Generaal bij het Hof van beroep te BRUSSEL (stuk 4). De procureur-Generaal werd vervolgens aangeschreven, doch deze meldde dat de procureur des Konings op heden het dossier toch zou behandelen (stuk 5).

Verzoekster draagt effectief een principiële bewijslast, maar het is evident dat de mogelijkheden van verzoekster beperkt zijn om een negatief bewijs aangaande haar identiteit te kunnen leveren, m.n. bewijzen dat zij een bepaalde persoon NIET zou zijn. Vandaar dat verzoekster een klacht met burgerlijke partijstelling neerlegde teneinde een strafonderzoek te zien instellen zodat er eindelijk klaarheid zou worden geschept wat betreft haar werkelijke identiteit. Wegens redenen buiten haar wil om blijft dit onderzoek evenwel nog steeds aanslepen.

Conform artikel 6.2 EVRM geldt een vermoeden van onschuld tot de schuld volgens de wet bewezen wordt. Het resultaat van de klacht dient dan ook te worden afgewacht vooraleer een ernstige finale uitspraak omtrent de identiteit van verzoekster kan plaatsvinden. Het CGVS wacht dit resultaat niet af, hetgeen desastreuze gevolgen teweeg brengt in hoofde van verzoekster die volkomen te goeder trouw is.

Ad impossibilia nemo tenetur, doch verzoekster bleef in de mate van het mogelijke bewijzen verzamelen om aan te tonen dat zij effectief (M.Z.M.I.) is, geboren te EL FASHER op 29 juni 1981. Zij legde hiertoe haar originele huwelijksakte voor, maar het CGVS stelt hiervan de echtheid in vraag door op te werpen dat dergelijke documenten gemakkelijk te kopen/vervalsen zijn. Het betreft evenwel een originele akte en er is geen enkele concrete informatie voorhanden waaruit zou blijken dat het om een valse akte gaat. Het is uiteraard al te makkelijk om stukken die het verhaal van verzoekster bevestigen zomaar af te doen als zijnde mogelijks vals. Het staat het CGVS uiteraard vrij om via de dienst CEDOCA de echtheid van de huwelijksakte van verzoekster te onderzoeken of zelfs een klacht neer te leggen wegens valsheid in geschrifte. Een handelswijze waarbij zomaar wordt geponeerd alsdat een document mogelijks vals zou zijn zonder hiernaar enig onderzoek te voeren, kan uiteraard niet gehonoreerd worden !"

Verzoekster wijst op het principe van de gedeelde bewijslast en vervolgt:

"Verzoekster wenste eveneens een confrontatie met de heer (H.F.) om de waarheid aan het licht te brengen, doch dit heeft nooit plaatsgevonden. Dergelijke confrontatie is essentieel in het kader van de waarheidsvinding van het dossier, maar hieraan werd geen gehoor gegeven.

Verzoekster is formeel dat er in deze sprake is van ofwel persoonsvervalsing ofwel fraude waarbij moedwillig misbruik werd gemaakt van haar persoonsgegevens. Uit briefwisseling van het Ministerie van Buitenlandse Zaken gericht aan de Tsjadische ambassade blijkt immers dat de heer (H.F.) meerdere documenten waaronder de paspoorten van zijn kinderen zou vervalst hebben, doch dit werd eveneens nooit nader onderzocht.

Ook mevrouw Els (P.), coördinator bij de onafhankelijke welzijnsorganisatie Samen DiVers, volgt verzoekster van nabij op en bevestigt dat verzoekster een strenggelovige moslima is waardoor het ondenkbaar is dat zij over bepaalde zaken zou liegen (stuk 6):

(...)

Mevrouw (P.) besprak de weigeringsbeslissing van het CGVS uitvoerig met verzoekster waarbij de weigeringselementen van het CGVS gedetailleerd werden besproken. Verzoekster verwijst integraal naar dit verslag zoals gevoegd onder stuk 6:

- De verschillende data die gegeven worden over het contact met haar man: van zodra ze haar man terug gevonden had in El Fasher en hem gesproken had, heeft ze contact opgenomen met het Rode Kruis om een gezinshereniging aan te vragen. Aangezien het Rode Kruis verklaart dat ze sinds 2011 wordt opgevolgd zal ze dan het contact hebben kunnen herstellen.

- Na haar komst in België/Oostende heeft ze bij verschillende Soedanezen nagevraagd of ze familie of kennissen hadden in Al Fasher. Op die manier kon ze een telefoonnummer van iemand daar bemachtigen. Die persoon heeft ze gecontacteerd met de vraag om op zoek te gaan naar haar man. In Soedan is het normaal dat er via via op zoek gegaan wordt naar mensen. Ze maakte telkens een afspraak met die persoon om op een overeengekomen tijdstip terug te bellen. Na enige tijd had iemand haar man gevonden en werd er een telefoonnummer doorgegeven aan haar.

(ter info: ik maak ook gebruik van deze manier van werken bij sommige nationaliteiten. Onze doelgroep verandert te vaak van gsm-nummer en als ik iemand niet kan bereiken, geef ik de boodschap door aan één persoon en binnen de 24u staat mijn cliënt aan mijn bureau)

- We bespreken de brieven die ze schreef: uitingen van liefde zijn niet toegestaan in Soedan (bij uithuwelijking is er ook niet altijd sprake van liefde – en naar ons gevoel is dit zeker niet het geval geweest bij (M.). Haar man was heel traditioneel ten aanzien van vrouwen. In Vlaanderen kent ze een grote vrijheid en kan ze naar school, leren rijden, Indien haar man naar hier gekomen zou zijn, zou dit allemaal gestopt zijn en zou ze zeker thuisvrouw geworden zijn).

In de brief vermeldt ze steeds iets in de zin van 'jouw zoon is in een goede gezondheid' – 'jouw zoon gaat nu naar het eerste leerjaar en doet het goed'

- De getuige van het huwelijk: in Soedan is dit een zaak van mannen. In de moskee wordt alles onderhandeld en vastgelegd, er is daar geen enkele vrouw bij aanwezig. M.a.w. Muna was niet op haar eigen huwelijk aanwezig. Ter plaatse werden 2 mensen aangesproken om getuige te zijn. Eén van de namen is van haar neef (H.A.M.)(zoon van de broer van haar vader) de andere persoon kent ze niet.

- De foto zonder hoofddoek: in Darfour waren indertijd heel wat hulporganisaties actief. Velen hadden daar een kantoor. Soms spraken hulpverleners mensen aan met de vraag: 'wil je vertrekken uit Soedan, want het is hier oorlog. We kunnen een dossier voor je maken en dan kan je naar Europa gaan'. Muna en ook andere meisjes hebben verschillende keren een foto laten maken, dit gebeurde gewoon op ergens op straat. Later zagen ze deze hulpverleners niet meer terug, ook niet in de kantoren van de organisaties waaraan ze verbonden waren.

- Het versturen van de huwelijksakte naar Frankrijk: dit werd samen verstuurd met andere documenten die bedoeld waren voor de broer van een vriend van de man van (M.). Die broer woont in [...].((M.) heeft de persoon telefonisch gecontacteerd in ons bijzijn en de man heeft daarna per sms zijn adres doorgegeven) Door samen te versturen was dit goedkoper en in Soedan is het normaal dat zaken via via aan andere mensen bezorgd worden. (dit kan ik bevestigen. Wanneer persoon A nog kopies moet betalen bij ons, geven we een boodschap mee met persoon B en dan komt er een persoon C langs om alles te betalen).

In het licht van al het bovenstaande kan niet langer ernstig worden voorgehouden alsdat verzoekster met zekerheid niet de persoon is die zij beweert te zijn, met name mevrouw (M.Z.M.I.), geboren te EL FASHER op 29 juni 1981 en gehuwd met de heer (H.A.I.).

Minstens bestaat hieromtrent ernstige twijfel en dient de klacht te worden afgewacht, zo niet is er sprake van een manifeste schending van artikel 6 EVRM."

Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *juncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm. Eveneens beroept zij zich op de schending van artikel 3 van het EVRM.

Zij verwijt het Commissariaat-generaal dat in de bestreden beslissing geheel niets wordt gemotiveerd omtrent de subsidiaire beschermingsstatus.

"In casu werden de persoonlijke omstandigheden van verzoekster niet bekeken in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd louter verwezen naar "het voorgaande" dat werd uiteengezet in het kader van de vluchtelingenstatus, doch dit betreft evident geen individueel onderzoek op het vlak van de subsidiaire beschermingsstatus !

Nochtans is het duidelijk dat verzoekster wel degelijk afkomstig is van SOEDAN. Verzoekster etaleerde in haar navolgende asielgehoren een zeer uitgebreide en gedetailleerde kennis omtrent haar regio van herkomst EL FASHER te SOEDAN. In het kader van haar eerste asielaanvraag blijkt uit het gehoorverslag van het CGVS dd. 4 februari 2009 dat verzoekster alle vragen rond haar clan, wijken, gebouwen, scholen, ziekenhuizen en vluchtelingen-kampen in EL FASHER correct kon beantwoorden. Ook haar kennis van de taal Zaghawa werd getest met een positief resultaat tot gevolg.

Verzoekster legde bovendien haar originele Soedanese identiteitskaart neer. Indien bovenvermelde informatie zoals uiteengezet onder het eerste middel eveneens in rekening wordt gebracht, kan niet langer redelijk worden betwist alsdat verzoekster afkomstig is van SOEDAN.

Aangezien het conflict in SOEDAN tot op vandaag nog steeds hevig woedt, dient vervolgens minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend aan verzoekster.

Reizen naar DARFOER worden dan ook formeel afgeraden door de Belgische overheid (stuk 7):

(...)

Ook de heer Hervé LADSOU, Under-Secretary-General for Peacekeeping Operations van de Verenigde Naties, stelde meest recent inzake de veiligheidssituatie in DARFOER (stuk 8):

(...)"

Voorts stelt verzoekster:

"Louter ondergeschikt, indien verzoekster wordt aanzien als een Tsjadische staatsburger (quod certe non - zie supra), dient minstens een individueel onderzoek te gebeuren naar de gevolgen van een gedwongen terugkeer naar TSJAAD in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Ook hier worden immers alle reizen formeel afgeraden door de Belgische overheid (stuk 9):

(...)

Meest recent, op 22 februari 2017, publiceerde Amnesty International een rapport omtrent de veiligheidssituatie in Tsjaad (stuk 10):

(...)

Het is duidelijk dat bij gedwongen terugkeer van verzoekster naar zowel SOEDAN als TSJAAD een schending van artikel 3 EVRM zich zal voordoen.

De bestreden beslissing motiveert echter op geen enkele wijze waarom de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekster niet zou kunnen worden toegekend ! In casu ligt dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht voor door het CGVS."

2.1.2. Ter staving van haar betoog, voegt verzoekster de volgende stukken bij het verzoekschrift:

"3. Verhoor van mevrouw (Z.M.I.M.) dd. 8 oktober 2013 (PV nr. 008264/13);

4. Schrijven van de procureur des Konings te BRUSSEL dd. 30 december 2014;

5. Schrijven van de procureur-Generaal bij het Hof van beroep dd. 3 maart 2017;

6. Schriftelijk verslag van de bespreking van de weigeringsbeslissing met verzoekster en mevrouw Els (P.) van Samen DiVers;

7. Reisadvies SOEDAN van de Belgische overheid;

8. Meetings coverage UN: "Civilians in Darfur Still under Threat, as Proliferation of Weapons Aggravates Situation, Peacekeeping Chief Tells Security Council" dd. 12 januari 2017;

9. Reisadvies TSJAAD van de Belgische overheid;

10. Amnesty International Report 2016/17 - Chad dd. 22 februari 2017."

2.1.3. Verzoekster brengt op 6 september 2017 per aangetekend schrijven en door middel van een aanvullende nota een nieuw element ter kennis van de Raad. Het betreft een schrijven van de procureur des Konings waaruit blijkt dat haar zaak werd geseponeerd omwille van te weinig researchcapaciteit. Verzoekster benadrukt dat de klacht louter omwille van voormelde reden werd geseponeerd en dat er aldus geen oordeel werd geveld over de grond van haar klacht.

2.1.4. De Commissaris-generaal licht in de nota met opmerkingen toe dat geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verzoekster dient alle elementen ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Wanneer zij een aantal van haar verklaringen niet staft met stukken of bewijzen, wordt zij als geloofwaardig geacht en wordt haar het voordeel van de twijfel gegund indien: zij een oprechte inspanning heeft geleverd om haar aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover zij beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; haar verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar aanvraag; zij haar aanvraag zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen heeft waarom zij nagelaten heeft dit te doen; en er is komen vast te staan dat zij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan deze cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

2.3. De onderhavige asielaanvraag betreft verzoeksters derde asielaanvraag. In het kader van verzoeksters eerste asielaanvraag werd aan verzoekster initieel de vluchtelingenstatus toegekend.

Op 11 mei 2011 werd verzoeksters vluchtelingenstatus echter ingetrokken door het CGVS omdat er identiteitsfraude werd vastgesteld. In het kader van het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing instelde, besliste de Raad tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De motieven ten grondslag van voormeld arrest luiden als volgt:

“3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en artikel 57/6, eerste lid, 7° van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij betwist dat zij feiten verkeerd weergaf of achterhield, valse verklaringen aflegde of valse documenten voorlegde. Verzoekster stelt dat hetgeen in de informatie en stukken wordt vermeld allemaal best mogelijk is maar zij kent deze Mouna M.Z. niet en is, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal stelt, niet deze persoon.

Het is haar een raadsel hoe men een foto van haar kon bekomen en gebruiken doch als haar foto zich bevindt op de documenten dan gaat het om vervalste documenten. De commissaris-generaal zal uit ervaring weten dat documenten vaak worden vervalst.

Verzoekster betoogt dat het hier gaat om een geval van persoonsverwarring.

Zij kan moeilijk een negatief bewijs leveren.

In het kader van een intrekking op basis van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de vreemdelingenwet ligt de bewijslast bij de commissaris-generaal. Het enkele feit dat verzoeksters foto op bepaalde documenten voorkomt, bewijst niet dat zij weet had van het bestaan van deze documenten noch dat zij deze zou hebben opgesteld, bezat of gebruikte.

Verzoekster citeert voorts uit het stuk dat de commissaris-generaal voorlegt en dat werd opgesteld door haar beweerde echtgenoot H. F. A. Hieruit blijkt dat het vervalsen van documenten en aanvraagformulieren op de ambassade van Tsjaad blijkbaar meer voorkomt.

Verzoekster benadrukt nog dat zij tijdens het gehoor van 4 februari 2009, dat leidde tot haar erkenning als vluchteling, op gedetailleerde vragen omtrent de Soedanese stad Fasher, waar zij woonde, kon antwoorden en werd getest op haar taalkennis. Dit valt niet te rijmen met de bewering dat zij van Tsjaad afkomstig zou zijn, daar woonde en de Tsjadische nationaliteit heeft. Voorts wijst zij op de diverse officiële stukken die door haar werden neergelegd en waaruit blijkt dat zij is geboren in El Fasher, aldaar heeft gestudeerd, er heeft gewoond en de Soedanese nationaliteit bezit.

Ondergeschikt wijst verzoekster erop dat de commissaris-generaal zich heeft bezondigd aan een summier onderzoek. Zo kon bijkomend uitleg worden gevraagd aan de ambassadeur van Tsjaad of andere personen die op de ambassade werken of kon er een confrontatie zijn doorgevoerd. Ook had aangifte kunnen worden gedaan aan de Procureur des Konings nu valsheid in geschrifte en het aannemen van andermans naam misdrijven zijn. In dat geval zou een grondig strafonderzoek zijn gevoerd en zou er meer duidelijkheid zijn betreffende de zaak. Verzoekster vraagt dan ook ondergeschikt om de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet om de commissaris-generaal in staat te stellen grondig onderzoek te voeren.

3.1.2. Ter terechtzitting legt verzoekster een brief neer uitgaande van het Rode Kruis. Blijkens deze brief wordt H.A.I., geboren in 1965 te Al-Fasher, opgespoord in het kader van een verzoek tot gezinshereniging met verzoekster, Z.M.I.M.

3.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoekster werd tijdens het gehoor van 22 maart 2011 geconfronteerd met de informatie in het dossier en kreeg daarbij de kans de nodige uitleg te verschaffen. Zij bleef echter ontkennen dat zij M.Z. uit Tsjaad is, dat zij een diplomatiek paspoort bezat als zijnde de tweede vrouw van de eerste secretaris van de ambassade van Tsjaad en dat voor haar in oktober 2007 door de ambassade van Tsjaad in België een aanvraag werd gedaan voor afgifte van een diplomatieke verblijfskaart (administratief dossier, stuk 3, p.2-3). Bij confrontatie met de beschikbare foto bleef zij ontkennen en stelde zij: “Ik herinner me niet, ik heb veel foto's gemaakt voor ONG in Soedan. Ik herinner me niet (...)”. Nogmaals gevraagd of zij het niet was op de foto, antwoordde zij: “Ik herinner me niet. Ik heb vele foto's gemaakt voor ONG”. Wanneer aan verzoekster werd uitgelegd dat het niet ging over een NGO maar om iets serieus en haar nogmaals de kans werd geboden om zichzelf nader te verklaren, bleef zij volhouden dat zij Soedanese is en opperde zij de hypothese: “(...) misschien werd mijn foto gebruikt door een andere persoon die Tsjadische is. Ik heb vele foto's gemaakt en misschien is een foto gebruikt door een andere persoon (...)”. Ook nadat verzoekster de kans werd geboden te overleggen met haar advocaat weigerde zij klaarheid te scheppen doch stelde zij: “Ik wacht op uw vragen. Ik heb u niets te zeggen”.

Voorts kon zij niet verklaren waarom een ander persoon haar foto zou gebruiken (administratief dossier, stuk 4, p.3-4).

Verzoekster verklaart ter terechtzitting bij monde van haar raadsman dat de foto die zich op het Tsjadisch diplomatiek paspoort bevindt wel degelijk haar foto is maar dat zij hoegenaamd niet kan verklaren hoe deze foto op het paspoort terecht kwam.

Deze verklaring rijmt met het verslag van de Federale Politie in het dossier waaruit na analyse blijkt dat verzoekster de persoon is die afgebeeld is op de foto die bij de informatie in het dossier is gevoegd (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie).

Verzoeksters aangebrachte foto op een Tsjadisch diplomatiek paspoort is een onomstotelijke aanduiding van haar identiteit en nationaliteit. Verzoeksters verklaringen zoals afgelegd tijdens haar asielprocedure inzake haar identiteit, nationaliteit, geboorteplaats en geboortedatum niet kunnen worden gerijmd met de informatie op het paspoort.

Verzoekster houdt in onderhavig verzoekschrift vast aan haar aanvankelijke verklaringen doch beperkt zich ertoe de louter hypothetische en ongefundeerde bewering te uiten dat mogelijk iemand anders haar foto heeft gebruikt en te poneren dat het document, indien haar foto hierop voorkomt, vervalst is. Zij laat echter na dit ook maar enigszins in concreto aannemelijk te maken. Verzoekster toont niet aan dat het document in kwestie zou zijn vervalst, maakt niet aannemelijk dat of op welke wijze iemand anders haar foto zou hebben (kunnen) bekomen en biedt evenmin enige verklaring waarom een andere persoon haar foto zou gebruiken om een document te vervalsen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat de eerste secretaris van de ambassade van Tsjaad in Brussel, indien verzoekster niet diens tweede vrouw zou betreffen en gezien de foto op het diplomatieke paspoort dat werd uitgereikt op naam van diens tweede vrouw wel degelijk een foto van verzoekster is, in zijn schrijven van 10 november 2009 enerzijds wel melding zou maken van het feit dat de documenten van zijn zoon zouden zijn vervalst doch anderzijds hierbij nergens zou vermelden dat het diplomatieke paspoort van zijn vrouw zou zijn vervalst of een foutieve foto zou bevatten (administratief dossier, stuk 24: landeninformatie).

Dat verzoekster, zoals aangehaald in het verzoekschrift, documenten voorlegde ter ondersteuning van haar tijdens de asielprocedure voorgehouden identiteit, nationaliteit en profiel doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat zij eveneens documenten bezit waaruit in haar hoofde een andere identiteit, nationaliteit en profiel blijken.

De commissaris-generaal motiveert eveneens terecht dat verzoekster in het kader van haar asielprocedure stelde de echtgenote te zijn van H. A. I., een handelaar van Soedanese nationaliteit, terwijl uit de informatie in het dossier blijkt dat zij zich bij andere Belgische instanties aanmeldde als zijnde de tweede vrouw van H. F. A., een diplomaat op de Ambassade van Tsjaad te Brussel en van Tsjadische nationaliteit.

Voorts stelt de commissaris-generaal terecht dat uit de informatie in het dossier blijkt dat verzoekster, in tegenstelling tot haar bewering dat zij op 14 april 2008 aankwam in België en diezelfde dag asiel aanvraag, reeds geruime tijd voor haar asielaanvraag in België was.

Dat verzoekster enige kennis vertoonde omtrent de stad El Fasher in Soedan en werd getest op haar taalkennis vermag evenmin afbreuk te doen aan het voormelde. Te dezen kan worden opgemerkt dat dergelijke kennis door studie kan zijn verworven en dat uit deze kennis hoe dan ook hoogstens kan worden afgeleid dat verzoekster in het verleden in El Fasher heeft verbleven.

De bestreden beslissing is op een correcte wijze genomen en gemotiveerd. Zij bevat, naast een uiteenzetting van de door verzoekster aangevoerde feiten, gedetailleerde, pertinente en terechte vaststellingen welke haar afdoende ondersteunen. Bijgevolg kan verzoeksters stelling dat de commissaris-generaal bijkomend onderzoek had moeten voeren niet worden aangenomen.

Het ter terechtzitting neergelegde document van het Rode Kruis kan haar teloorgegangene geloofwaardigheid niet herstellen aangezien dit document uitsluitend werd opgesteld op basis van haar verklaringen inzake haar identiteit en nationaliteit, gegevens die blijkens het voormelde onmiskenbaar betwistbaar zijn.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.2. Gelet op het sub 3.2.1. bepaalde inzake haar identiteit, nationaliteit, profiel en asielaanvraag, toont verzoekster, de overige elementen van het dossier mede in acht genomen, evenmin aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet."

Het cassatieberoep dat verzoekster tegen het voormelde arrest indiende bij de Raad van State, werd verworpen. Derhalve geniet het voormelde arrest van de Raad, voor wat de hierin gedane vaststellingen betreft, kracht van gewijsde.

Verzoeksters tweede asielaanvraag werd op 2 februari 2012 afgesloten met een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag.

In het kader van haar huidige, derde asielaanvraag, houdt verzoekster vast aan de verklaringen die zij initieel aflegde en op basis waarvan aan haar initieel de vluchtelingenstatus werd verleend.

Daarbij wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht opgemerkt:

"Wat betreft uw foto op het Tsjadisch paspoort dient nog te worden opgemerkt dat u verklaarde voor het CGVS zich niet te herinneren dat deze foto werd gemaakt en dat u vele foto's hebt gemaakt voor ONG's (zie gehoor CGVS, dd. 22/3/2011, p. 3). Er dient echter te worden opgemerkt dat het vooreerst een pasfoto betreft, waarvan u zich toch bewust moet geweest zijn dat die werd genomen aangezien u als enige erop staat en duidelijk naar de lens kijkt. Bovendien kan toch van een vrouw, die haar middelbare studies heeft afgewerkt, maar verklaart nooit El Fasher te hebben verlaten (zie gehoor CGVS, dd. 4/2/2009, p.4) en van wie een pasfoto wordt gemaakt waarbij ze haar hoofddoek afneemt, verwacht worden dat ze zich dit herinnert. Immers, u slaagde er wel in zich tot in detail te herinneren hoe andere foto's van u werden gemaakt (zie PV van verhoor, dd. 8/10/2013). U wist zelfs te zeggen dat u voor een bepaalde foto bij een fotograaf in Soedan uw hoofdsjaal moest afnemen omdat dit moest om te reizen buiten Soedan. Dat u zich dan niet herinnert dat er van u een gelijkaardige foto werd gemaakt voor een Tsjadisch paspoort is niet aannemelijk."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

Waar in het schriftelijk verslag van een bespreking met een zekere Els P. hieromtrent een uitleg wordt gegeven, dient te worden vastgesteld dat deze volledig berust op de beweringen van verzoekster. Voorts wordt in dit schrijven eenvoudigweg herhaald dat het mogelijk één van de verschillende foto's betrof die door één van de aanwezige ngo's werd genomen *"ergens op straat"*. Met deze uitleg wordt volledig voorbijgegaan aan het gegeven dat het een pasfoto zonder hoofddoek betreft, waarvan verzoekster zich bewust moet zijn geweest dat deze werd genomen en die zij zich zou moeten kunnen herinneren.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden gesteld:

"In het kader van uw derde asielaanvraag legt u een tussenkomst voor van het BCHV (dd. 16/9/2013) waarin het BCHV onder meer stelt dat er niet kan voorbijgegaan worden aan de uitgebreide en gedetailleerde kennis welke u hebt uiteengezet omtrent uw regio van herkomst, zijnde El Fasher, Soedan. Ook hierover sprak de RVV zich in zijn arrest reeds uit : "Dat verzoekster enige kennis vertoonde omtrent de stad El Fasher in Soedan en werd getest op haar taalkennis vermag evenmin afbreuk te doen aan het voormelde. Te dezen kan worden opgemerkt dat dergelijke kennis door studie kan zijn verworven en dat uit deze kennis hoe dan ook hoogstens kan worden afgeleid dat verzoekster in het verleden in El Fasher heeft verbleven." Bovendien kan worden opgemerkt dat de taal, Zaghawa, die u spreekt, inderdaad getest werd, maar dat het Zaghawa ook veelvuldig in Tsjaad gesproken wordt, zoals blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier. Uit deze informatie blijkt trouwens ook dat de Tsjadische president tot een subclan van de Zaghawa behoort en de presidentiële garde veel Zaghawa bevat en dat veel Zaghawa tot de elite van Tsjaad behoren. Uit het diplomatiek Tsjadisch paspoort blijkt dat u geboren bent in BET., een regio in Tsjaad die grenst aan Darfur, waardoor het niet zo opmerkelijk is dat u als Tsjadische toch op de hoogte bent van enkele Darfurese feiten."

Verzoekster slaagt er niet in deze motieven te ontcrachten. Met het loutere benadrukken van haar kennis van El Fasher en haar taalkennis, doet verzoekster op generlei wijze afbreuk aan de voormelde, omtrent deze elementen gedane vaststellingen.

Waar verzoekster wijst op het originele identiteitsdocument dat zij neerlegde, dient te worden opgemerkt dat reeds bij het hoger aangehaalde arrest van de Raad werd geoordeeld: *"Dat verzoekster, zoals aangehaald in het verzoekschrift, documenten voorlegde ter ondersteuning van haar tijdens de asielpcedure voorgehouden identiteit, nationaliteit en profiel doet aan het voorgaande geen afbreuk. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat zij eveneens documenten bezit waaruit in haar hoofde een andere identiteit, nationaliteit en profiel blijken."*

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd:

"Verder verklaarde u reeds tijdens uw tweede asielaanvraag dat u via de hulp van het Rode Kruis uw man terugvond (zie verklaring DVZ, dd. 2/2/2012, nr. 37). Tijdens het gehoor dd. 22/3/2011 door het CGVS in verband met de nieuwe informatie waarover het CGVS beschikte nadat u eerst was erkend als vluchteling, verklaarde u nog niet te weten waar uw man was, geen informatie over hem te hebben gehad. U verklaarde vervolgens geen enkel contact met Soedan te hebben gehad en dat niemand u kon helpen om contact te leggen met Soedan (zie gehoor CGVS, dd. 22/3/2011, p. 2).

Het BCHV vermeldt echter in haar schrijven van 16/9/2013 (zie p.5) dat u reeds in 2010 mocht vernemen dat uw man nog steeds in leven is en zich in een IDP-kamp te El Fasher zou bevinden. U zou zelfs hebben geweten dat hij tussen 2008 en 2010 tweemaal werd gearresteerd. Later bevestigde u dit tijdens het gehoor op het CGVS in het kader van uw derde asielaanvraag (zie gehoor CGVS, dd. 9/12/2014, p.6), waar u ook aanhaalde dat u in 2010 reeds een eerste contact had met uw man. Het is onbegrijpelijk dat u dan op 22/3/2011 aan het CGVS verklaarde niets meer over uw man gehoord te hebben. Ter terechtzitting bij de RVV (dd. 22/9/2011) legde u vervolgens een brief neer uitgaande van het Rode Kruis waaruit bleek dat 'H.A.I., geboren in 1965 te Al-Fasher, opgespoord (werd) in het kader van een verzoek tot gezinshereniging met verzoekster, Z.M.I.M.' Merkwaardig genoeg blijkt ook uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat u reeds/pas op 29/6/2011 (zijnde ruim drie jaar na uw aankomst in België maar ook ruim een maand nadat de intrekkingsbeslissing van het CGVS werd genomen) contact opnam met het Rode Kruis en toen, zoals ook blijkt uit de brief van het BCHV, reeds wist dat uw beweerde echtgenoot zich in het Nifasha IDP Kamp bevond. Uit de informatie, verkregen van het Rode Kruis, blijkt zelfs dat u reeds voor 29/6/2011 'slechts zelden' contact kon maken met uw beweerde man (zie mail Rode Kruis dd. 10/1/2014). U vroeg m.a.w. aan het Rode Kruis enkel assistentie bij het herstellen van het contact met iemand, van wie u beweert dat het uw echtgenoot is en bij een eventuele gezinshereniging. Niet het Rode Kruis vond uw beweerde man dus voor u terug, u gaf de gegevens van een man aan het Rode Kruis, waarna het Rode Kruis u met deze man in contact bracht. Dat u nu contact zou hebben met iemand in een IDP kamp in Darfur, een contact dat u zelf zou gelegd hebben, sluit niet uit dat iemand zich uitgeeft als uw echtgenoot om zo uw band met Darfur aan te tonen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, uit uw verklaringen en uit de documenten en het e-mailverkeer dat uw advocaat zelf voorlegt, blijkt bovendien dat u slechts zeer sporadisch spontaan contact onderhoudt met uw beweerde echtgenoot in Darfur. Uit die informatie blijkt immers dat het vooral op initiatief van het Rode Kruis is dat u contact neemt met uw beweerde man. Immers, in februari 2015 is het het Rode Kruis dat uiteindelijk zelf beslist telefonisch contact op te nemen met uw beweerde echtgenoot aan de hand van een telefoonnummer dat zich in hun dossiers bevindt. Er neemt meteen iemand op en hoewel de lijn slecht is 'bevestigd' deze persoon aan het Rode Kruis (H.A.I.), uw echtgenoot te zijn. Ook hier kan opnieuw gewezen worden op het feit dat dit niet aantoonde dat deze man ook werkelijk uw echtgenoot is. Gezien uw incoherente verklaringen hieromtrent (zie ook hierna) kan hier immers geen geloof meer aan worden gehecht. Wat echter nog opmerkelijker is, is dat u verklaarde aan het Rode Kruis dat u sinds september 2013 geen contact meer had gehad met uw beweerde echtgenoot, terwijl het Rode Kruis hier met één telefoontje blijkbaar wel meteen in slaagde. Pas nadat het Rode Kruis dit initiatief had genomen, verklaarde u ook opnieuw telefonisch contact met deze man genomen te hebben."

Verzoekster slaagt er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Noch in het verzoekschrift, noch in het schriftelijk verslag van een bespreking met Els P. wordt dienaangaande immers ook maar één concreet en dienstig argument aangevoerd. Derhalve blijven voormelde motieven onverminderd gelden.

Ook de door verzoekster neergelegde huwelijksakte kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, geenszins moet aangetoond worden dat dit document vals zou zijn om hieraan bewijswaarde te ontfangen. Ook om andere redenen dan de aangetoonde valsheid van dit stuk, kan aan de huwelijksakte bewijswaarde worden ontfangen. In deze wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"U legt een huwelijksakte voor waaruit moet blijken dat u wel degelijk gehuwd bent met (H.A.I.). Vooreerst kan worden gewezen op de corruptie die volgens de informatie die werd toegevoegd aan uw dossier, welig tiert in Soedan, waardoor dergelijke documenten gemakkelijk te kopen/vervalsen zijn. In dat opzicht hebben dergelijke documenten zeer weinig bewijswaarde en dienen ze ondersteund te worden door aannemelijke en coherente verklaringen, wat hier niet het geval is. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het merkwaardig is dat uw echtgenoot dit document eerst naar iemand in Frankrijk stuurt en niet meteen naar u. Voor de DVZ verklaart u ook niet te weten waarom dit zo gebeurde en verklaart u niet te weten wat er gebeurd is met de enveloppe waarmee het document werd opgestuurd (vanuit Soedan) (zie verklaring meervoudige aanvraag, dd. 1/10/2013 nr. 17). Voor het CGVS verklaart u echter plots dat u wel weet waarom dit document eerst naar Frankrijk werd gestuurd, met name omdat Khalid nog andere documenten moest ontvangen (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 4) en beweert u zelf de enveloppe te hebben weggegooid omdat u niet wist dat de enveloppe belangrijk zou zijn. Bovendien verklaarde u voor de DVZ niet te weten wat de familienaam van Khaled was (zie verklaring meervoudige aanvraag, dd. 1/10/2013 nr. 17) terwijl u voor het CGVS verklaarde dat hij Khalid (N.) heet (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 4). U weet echter niet hoe uw beweerde echtgenoot Khalid kent. Verder weet u ook niet hoe uw man aan deze huwelijksakte kwam in Darfur (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 4-5). U verklaart dat hij het door de oorlog bij iemand had achtergelaten, maar u weet merkwaardig genoeg niet bij wie.

Verder dient te worden opgemerkt dat de door u voorgelegde huwelijksakte enkele getuigen vermeldt die op uw huwelijk aanwezig blijken geweest te zijn. Gevraagd wie de getuigen op uw huwelijk waren, verwijst u naar het document, maar slaagt u er niet in de namen van jullie getuigen te geven. U verklaart dat de vrouwen niet het recht hebben te zien wat de mannen doen (zie gehoor CGVS dd. 9/12/2014, p. 5), maar dat verhindert u niet om te weten welke de getuigen waren van uw familie op uw eigen huwelijk. Bovendien staan deze vermeld op de huwelijksakte die naar u werd opgestuurd en die u dus te zien kreeg. Dat u niet weet wie de getuigen op uw huwelijk waren, zeker aangezien u zelf verklaarde dat er ook getuigen van uw familie aanwezig waren, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk en relatie met uw beweerde echtgenoot bijkomend aan."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan.

De vaststelling dat uit informatie blijkt dat zulke documenten in Soedan makkelijk illegaal te verkrijgen zijn en bijgevolg ondersteund dienen te worden door geloofwaardige verklaringen, laat zij ongemoeid.

Waar verzoeksters (middels het schriftelijk verslag van een bespreking met) *post factum* verduidelijkt dat Khalid de broer van een vriend van haar man zou zijn, heft zij hiermee haar vastgestelde onwetendheid tijdens het CGVS-interview geenszins op. Met de herhaling van de uiteindelijke versie van haar verklaringen, met name dat deze persoon nog andere documenten moest ontvangen, doet verzoekster voorts geen afbreuk aan de vaststelling dat zij initieel niet kon aangeven waarom haar man het document niet rechtstreeks naar haar stuurde. Waar in het schriftelijk verslag van een bespreking met Els P. wordt gesteld dat verzoekster de ontvanger van het document zou hebben gecontacteerd, dient te worden opgemerkt dat dit eenvoudigweg kan zijn afgesproken en in scène gezet door verzoekster en de persoon die zij contacteerde.

Voorts laat verzoekster de vaststellingen onverlet dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegde over hetgeen er gebeurde met de envelop waarin zij de huwelijksakte ontving, dat zij incoherente verklaringen aflegde over de achternaam van de persoon die voor haar de huwelijksakte ontving, dat zij niet wist hoe haar man de huwelijksakte bekwam en dat zij niet wist bij wie haar man deze achterliet.

Verder mocht van verzoekster weldegelijk worden verwacht dat zij de namen van de getuigen op het huwelijk tijdens het CGVS-interview kon verstrekken. Met de uitleg die wordt verschaft in het schriftelijk verslag van een bespreking met Els P., wordt aan deze vaststelling geenszins afbreuk gedaan. De namen van de getuigen staan immers vermeld op de huwelijksakte die verzoekster zelf neerlegde ter adstructie van haar identiteit en asielaanvraag. Er mocht redelijkerwijze worden verwacht dat verzoekster dit document terdege zou hebben gelezen en op de hoogte zou zijn geweest van de getuigen op haar huwelijk.

Verzoekster laat de bestreden beslissing voorts geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Wat betreft de opmerking in de brief van het BCHV (dd. 16/9/2013, p.7) aangaande het feit dat u ontkent dat het uw handtekening is op het inlichtingenformulier (voor het verkrijgen of het vernieuwen van een identiteitskaart van het Protocol..., dd. 10/10/2007) kan het volgende worden opgemerkt : doorheen uw opeenvolgende asielaanvragen dient te worden vastgesteld dat ook de door u gebruikte handtekeningen (of paraaf) niet identiek zijn in de loop der jaren. Wat wel regelmatig terugkomt is een grote M met een kleinere o erachter (bv. op de door u ondertekende klacht die u neerlegde bij de procureur des konings, op het briefje dat u naar uw beweerde echtgenoot verstuurde via het Rode Kruis,...), net als op het bewuste inlichtingenformulier. Hieruit kan geconcludeerd worden dat de persoon die het inlichtingenformulier ondertekende bijgevolg op de hoogte was van uw handtekening. U verklaart echter geen banden te hebben met Tsjaad (zie gehoor CGVS, p. 22/3/2011, p.4). Het is echter niet aannemelijk dat men op de Tsjadische ambassade dan toch uw handtekening zou kennen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekster deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Omtrent de klacht die verzoekster indiende bij de procureur des Konings, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt:

"U legde een klacht neer bij de procureur des konings. Uw advocaat verbond zich ertoe het CGVS op de hoogte te brengen van de stand van zaken in deze klacht maar tot op heden mocht het CGVS hierover nog geen nieuws ontvangen. U legt deze klacht neer als nieuw element in uw derde asielaanvraag, maar een klacht is maar wat het is : een klacht, meer bepaald uw versie van feiten die op geen enkele wijze aangetoond zijn op dit moment."

Uit de stukken die verzoekster neerlegt, blijkt dat haar klacht intussen werd geseponeerd omwille van te weinig recherchecapaciteit. Aldus kan uit de stukken in het dossier slechts worden afgeleid dat verzoekster een klacht heeft ingediend op basis van haar versie van de feiten doch blijkt daarbij nergens dat deze feiten zijn aangetoond of als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. Het betoog dat – althans volgens verzoekster – het resultaat van de klacht moest worden afgewacht, is bijgevolg niet langer relevant.

Verzoekster voert evenmin enig dienstig argument aan ter weerlegging van volgende motieven:

“Bij het gegeven dat de heer (H.F.) ‘ook’ andere documenten (o.a; de paspoorten van zijn kinderen) zou vervalst hebben, kan worden opgemerkt dat een vervalsing van uw paspoort alleen maar interessant kan zijn als het ook voor u bedoeld is. Wanneer men documenten vervalst met de bedoeling personen België binnen te loodsen, kan worden aangenomen dat deze ook op zijn minst de foto bevatten van de persoon die het land moet worden binnengeloodst. Er kan niet ingezien worden hoe en waarom men een foto van een onbekende vrouw op dergelijk vervalst document zou aanbrengen als het document zou dienen om ‘de tweede vrouw van een Tsjadisch diplomaat naar België te laten komen’, zoals u zelf aanhaalt in uw klacht aan de procureur des konings. Uit de informatie blijkt bovendien dat (H.F.), de man die attaché was op de ambassade van Tsjaad in Brussel en die zijn echtgenote (M.Z.) naar Brussel liet komen, duidelijk in de loop van 2008 in de problemen kwam op de Tsjadische ambassade en met het Belgische protocol, merkwaardig genoeg net in de periode dat u asiel vroeg in België.”

Met de herhaling van de verklaring dat de heer H.F. ook andere documenten heeft vervalst, doet zij namelijk in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaring gedane vaststellingen.

In zoverre in het schriftelijk verslag omtrent de bespreking met Els P. nog wordt gesteld dat verzoekster een heel gelovige en traditioneel denkende moslima is, alsmede dat het vanuit haar geloof onvoorstelbaar zou zijn dat zij over “sommige zaken” zou liegen, dient tot slot te worden vastgesteld dat dit louter gebaseerd is op de verklaringen en gedragingen van verzoekster ten aanzien van voormeld persoon en dat dit hoegenaamd geen afbreuk kan doen aan de veelheid aan hoger gedane, concrete vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, slaagt verzoekster er niet in om in het kader van haar huidige, derde asielaanvraag afbreuk te doen aan de tijdens haar eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen inzake haar vermeende identiteit, nationaliteit en problemen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. De bewering als zou de bestreden beslissing niet motiveren waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopen met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar vermeende Soedanese identiteit en nationaliteit, haar problemen in Soedan en de (veiligheids-)situatie in Soedan, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Ingevolge deze vaststellingen toont verzoekster niet aan dat zij op voormelde basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verder kan uit de door verzoekster aangehaalde en aangereikte informatie geheel niet worden afgeleid dat de situatie in Tsjaad zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst, met name Tsjaad, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP